Градски
архив
ф.
оп.
№

зорестъ и се пълнехж и пълнехж... Въ люлчицата-та лежеше твой-то дѣтенце — и отваряше голѣмитѣ си свѣтлы очицы, запитва «гдѣ-й мама? гдѣ-й тати?» и се слушаше моитѣ пѣсни...

«Твоитѣ роднины плачятъ кжтъ си припомнятъ за тебе. Тѣ тя много обичятъ, много пжть ще да тя видятъ. Не дѣйся отчаявай! Господь види че ты си правъ: добрытѣ хора ще пуснатъ и ты ще излѣзешь на воля, на видѣлото на чистъ въздухъ. Дѣцата ти ще тя стискатъ и цѣлуватъ. Въ тихъ лѣтенъ вечеръ, кога дългытѣ сѣнкы ще са простиратъ отъ дърветата, кога отъ слънце-то ще заблѣщатъ стъклата на прозорцы-тѣ, ты ще приказвашь на дѣцата си за своитѣ теглила.

[illegible]

«Ты ще ги учишь да порастнатъ, да не давать на злытѣ хора да правятъ лоши работы, да са не сърдятъ на тѣхъ ами да молятъ Бога ~~що~~ всичкитѣ хора да са обичатъ помежду си, като братья.

«Дѣцата ти ще та послушатъ. Кога тѣ порастнатъ, ты ще ги видишь кой ще станатъ тѣ добры и честны,